

ג'יהאן: כן, זה לא היה קל. זה לא היה קל כלל וכלל.

אכנרי זה הצריך אומץ-לב רב.

אכנרי: ישראל כולה הפסיקה לעבוד כשבעלך הגיע. אני גר ברחוב ראשי בתל אביב, וכשבואו של בעלך שודר בטלוויזיה זיה בשידור חי, אשתי קראה לי להביט מבעד לחלון. לא היתה אף מכונית בר כביש, לא היה אדם על המידרכה. ראיתי רק תחול אחד.

ג'יהאן: מי היה מאמין...

אכנרי: זה היה דבר שלא-אייאמן. אבל הרגע המרגש ביותר אירע כשבעלך ביקר במיסגד אליאקצה. אני רוחש כבוד רב לאנשים בעלי אומץ-לב פסי. הוא כרע שם בשורה הראשונה, כשמאות פלסטינים מאחוריו. כל אחד מהם היה יכול להיות חבר באירגון פדאי. אבל בעלך לא הסב את ראשו לאחור אפילו פעם אחת. הבטתי בפניו, ואפילו כשקמה מהר מה קלה מאחוריו הוא לא הביט לאחור. אני חייב לומר שכבר ראיתי אנשים מפי גינים אומץ-לב, אבל דבר כזה עדיין לא

אופירה נבון וג'יהאן סאדאת שתי נשיאות

ראיתי. זה הותיר רושם עמוק בישראל. אני סבור שבאותו הרגע החל צמנו מאמץ לו.

ג'יהאן: כן, באותו הרגע ילדה בתי, ואני לא ידעתי אם להביט בטלוויזיה או בבת.

(לאחר-ימכן התבוננה ג'יהאן בשער גיל-יונה המזכרת של העולם הזה וצחקה, כיוון שמן התצלום נראה כאילו בגין ואל-סאדאת נושקים זה לזה. היא התבוננה בעניין רב בתצלומים של בעלה מן הר תקופות השונות בחייו ובתצלומי הביקור.)

ג'יהאן: ראיתי הכל בטלוויזיה. התי-בוננתי בפניו של בעלי. הוא מאופק מאד, יודע אתה. הוא אינו חושף את ריגשו-תיו, אלא כולא אותם בתוכו. אינך רואה על פניו דבר. לפני שיצא למסע, אמר-תיו לו: „גלה המימות. אם יחזורו קך המימות, תדע שהכל בסדר.“

ג'יהאן סאדאת הבת מספרת על אביה ועל תוכניותיו לעתיד

בראיון חושפני שערך עמה ראש מערכת העולם הזה

אבל החינוך שלי הוא בכל זאת בידי אמא. ממנה למדתי הרבה. אני חושבת ששניהם קשים אלי באותה מידה כאשר צריך להיות קשה. ושניהם מפנקים אותי באותה מידה כאשר אפשר לפנק.

יש לך תסכין אבא?

אני חושבת שכן, ולא רק מפני שאבא הוא הנשיא. אני פשוט נהנית, בעיקר אינטלקטואלית, לשהות במחיצתו. לפעמים איני יודעת אם אני מפריעה לו או לא, אבל אני מחליטה שלא. כדי שאוכל להיות איתו, כאשר אבא יושב עם אנשים, ואני נכנסת לחדר, והוא לא רוצה שאני אהיה שם, אני מבינה את זה יפה מאוד, גם בלי שהוא יגיד לי.

מה למדת מאביך?

למדתי ממנו הרבה, וגם למדתי ממנו לעשות דיאטה. עד לפני שנתיים הייתי שמנה, והרבה פחות יפה. הייתי בעצם מכווערת. אני לא אומרת שעכשיו אני יפה. זה אתה אמרת. לפני שנתיים לא היית אומר את זה. אתה מכיר את הצומות של אבא. יש להם פירסום בכל העולם. אני עשיתי דיאטה קשה מאוד של מיצים. רק שתייתי מיץ, והורדתי הרבה מאוד בר מישקל. אבל הדיאטה הזו טובה לא רק להוריד במשקל. פיתאום הבנתי יותר טוב את אבא. והבנתי שדיאטה כזו עוזרת למחשבה. היא נקייה יותר.

בשהיית קמנה, מה רצית להיות?

הכל דיילת, מורה, אחות, פוליטיקאית. אני חושבת שלא היה דבר שלא רציתי להיות.

ומה תהיי כשתהיי גרונה?

את זה אני יודעת בדיוק. כאשר אסיים את הלימודים שלי, אני אהיה מזכירה של אבא. זה הדבר היחיד שאני רוצה להיות. ואבא מסכים לזה.

הצעירות הישראליות, שעם-קו במיבצעה הענק של קבלת הפנים למישפחתך, קיבלו הוראה להת-לכש כצניעות, לא חשוף מדי ודא מוגזם מדי, לכבודכם. לפתע את יורדת מהאווירה כשאת לבושה כי שימלה קיציית, בעלת כתפיים חשופות.

זה לא היה יפה? שמעתי שאתם ארץ מודרנית, וככה אני מתלבשת גם בארץ שלי, שאתם חושבים שהיא פחות מודרנית. ראיתי איך הנשים, ובעיקר הצעירות, מת-לבשות בישראל. איני מדברת על הכפר הדרוזי שהייתי בו. זה דבר אחר. אבל על חיפה, ראיתי את הבחורות שהיו ברחוב, שלא קיבלו הוראות איך להתלבש. אני חושבת שהן לבושות בדיוק כמוני.

וביני — הם יחסים נהדרים. אני יודעת שאני הבת האהובה עליהם. יכול להיות שזה מפני שאני הבת הצעירה, ויכול להיות שזה בגלל התנאים המיוחדים, ש-אני עכשיו בבית. אני מתגוררת איתם. גם אמא וגם אבא שוכחים לפעמים בה כמה אני, ומתנהגים אלי כמו אל תינוקת. לפעמים זה נוח. אני מפונקת. אני יודעת שאני מפונקת ושהם מפנקים אותי. אבל הם תמיד יודעים את הגבול. כאשר צריך,

ג'יהאן בכפר דרוזי בגליל

שניהם יודעים להתייחס בנוקשות. הייתי קוראה לזה נוקשות חינוכית...

מי יותר נוקשה כלפי, אבא או אמא?

זה משתנה לפי הניסיונות. אני מה שנקרא הבת של אבא. אולי מפני שאני יותר דומה לו, ואולי בגלל שאני מתעניינת מאוד במה שהוא עושה. אני זוכרת, מוזן שהייתי תינוקת חיפשי-תיו כל תירוץ כדי להיות עד כמה שאפשר יותר עם אבא.

איך לקרוא לך? כת הנשיא, הגברת עות'מאן, ג'יהאן?

ג'יהאן. אנחנו מדברים, זאת אומרת שאנחנו ידידים. אתה תקרא לי ג'יהאן, ואני אקרא לך יוסי.

בת כמה את?

אני בת 18. לא רואים?

יש לך בעייה. אינו רוצה לראיין אותך. אף פעם לא ידעתי לראיין נשים יפות.

או בוא נשוחח, על כל דבר שבעולם. אתה תגיד מה שיש לך להגיד, ואני אגיד מה שיש לי.

אני אתחיל. אני מוכרחה לספר לך על מה שראיתי עד עכשיו.

כשהגענו לחיפה ראיתי עיר יפה. אחרי זה היה הטקס בגמל. אני כבר רגילה ל-טקסים, אבל התרגשתי, משום שהטקס היה בישראל. אבל ההתרגשות הכי גדולה שלי היתה בחדר המלון. עמדת על המירפסת והתבוננתי בנוף היפה של חיפה. ראיתי תמונות של חיפה, הרבה תמונות, אבל הנוף היה נהדר.

לא יכולתי להתאפק ומהמירפסת שלי קראתי לאמא. שהיתה על מירפסת של חדר אחר.

אמרתי לה: „מאמא, תראי איזה יופי.“ היא הסתכלה על הנוף והתפעלה ממנו כי מוני. אמא התרגשה אפילו יותר ממני מכל העניין של הביקור פה. אז עד שלא קראתי לה למירפסת, היא לא שמה לב כל-כך לנוף.

אבל אמא זה אמא. פיתאום היא הבחינה שאני מטפסת קצת על המגבה של הר מרפסת, מפני שהמעקה הסתיר לי קצת את הנוף, אז כבר קיבלתי ממנה על הראש שאני לא גזרה.

איך היחסים בינך לבין הור-ריך, אמך ואביך?

אני כבר יומיים מותחת את אמא. ור-אומרת לה כל הזמן שאלי שמים לב ב-ישראל יותר מאשר אליה. אמא צוחקת ונהנית מזה, אבל אני יודעת שזה לא נכון. אתה לא ביקשת לראיין את אמא, וביקשת לראיין אותי. זה עניין שלך. אבל הרבה יותר ביקשו לבאיין את אמא.

גם מה שקרה ברחוב בחיפה, כשהלכתי לקנות נעליים (התגפלות המוניית על ג'יהאן הצעירה, שכמעט וסיכנה אותה) לא קרה מפני שאוהבים אותי כאן יותר מאשר או-תה, אלא שלאמא יש הרבה יותר אנשים ששומרים עליה. אז האנשים לא יכלו ל-התקרב אליה כמו אלי.

אבל אם נדבר על היחסים בין ההורים

ג'יהאן סאדאת בין מעריצים ישראליים בסיור שערכה בחיפה